

Να βαδίσωμε στα κύματα! - Της Σοφίας Μπεκρή

/ [Γνώμες](#)

Μετά από το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων ο Κύριος «ηνάγκασε τους μαθητάς αυτού εμβήναι εις το πλοῖον και προάγειν αυτόν εις το πέραν», ο ίδιος δε, αφού πρώτα απέλυσε τους όχλους, ανέβηκε «εις το όρος κατ' ιδίαν προσεύξασθαι».

- Γράφει η Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Οι Πατέρες επισημαίνουν την προσευχή που έκανε ο Κύριος, πριν από το θαύμα αυτό. Μόλις πήρε στα χέρια Του τους άρτους που του έφεραν οι μαθητές Του, ύψωσε πρώτα τους οφθαλμούς Του στον ουρανό, μετά ευλόγησε τα λιγοστά

τρόφιμα και στην συνέχεια αυτά πολλαπλασιάστηκαν. Τώρα, μετά από τον χορτασμό των πεντάκις χιλίων, ο Κύριος καταφεύγει και πάλι στην προσευχή, και προετοιμάζεται έτσι «μυστικά» για το επόμενο θαυμαστό γεγονός.

Από που συμπεραίνεται ότι ο Κύριος προετοιμάζεται για το επόμενο θαύμα; Απλώς και μόνον από την προσευχή Του; Και από αυτήν ασφαλώς, αφού ο Κύριος, με την προσευχή Του, δηλώνει την ενότητά Του με τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, με τον Πατέρα Του και με το Άγιο Πνεύμα, με τα οποία βρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία. Αν και είναι ο ίδιος Θεός, τίποτε δεν κάνει αφ' εαυτού, αλλά συν-αντιλαμβάνεται με τα υπόλοιπα θεικά πρόσωπα.

Υπάρχει, όμως, και ένα σημείο στο παραπάνω χωρίο που μας βοηθάει να καταλάβωμε ότι ο Κύριος, ως Θεός, σχεδίαζε την επόμενη κίνησή Του. Πρόκειται για το ρήμα «ηνάγκασεν». Γιατί, άραγε, ανάγκασε ο Κύριος τους μαθητές Του να μπουύν στο πλοίο και να πάνε, πριν από Αυτόν, στην απέναντι όχθη; Η απάντηση βρίσκεται στο επόμενο χωρίο. Ενώ ο Κύριος βρισκόταν ακόμη στο όρος προσευχόμενος, «το πλοίον (με τους μαθητές) ήδη μέσον της θαλάσσης ην, βασανιζόμενον υπό των κυμάτων. ην γαρ εναντίος ο άνεμος».

Για άλλη μια φορά ο Κύριος αφήνει τους μαθητές Του να αναμετρηθούν με τις δυνάμεις των. Και όταν πλέον έχουν φτάσει στα όριά των και κινδυνεύουν να καταποντιστούν, τότε και μόνον τότε «απήλθεν προς αυτούς περιπατών επί της θαλάσσης». Για να καταλάβωμε το μέγεθος της δοκιμασίας των μαθητών, αρκεί να διαπιστώσωμε πόσο χρόνο διήρκεσε η πάλη των με τα κύματα. Στο κείμενο αναφέρεται ότι το πλοίο βρισκόταν ήδη «μέσον της θαλάσσης οψίας γενομένης», ο δε Κύριος εμφανίστηκε «επί της θαλάσσης τετάρτη φυλακήτής νυκτός». Πάλευαν, λοιπόν, με τα κύματα μια ολόκληρη νύχτα μέχρι τα ξημερώματα! (Οι Ιουδαίοι, όπως και οι Ρωμαίοι, είχαν χωρίσει την νύχτα σε τέσσερις φυλακές, που η κάθε μία διαρκούσε 3 ώρες, από το εσπέρας, στις 9 το βράδυ, μέχρι την «τετάρτη φυλακή της νυκτός», στις 6 το πρωί.)

Ο Κύριος, επομένως, εμφανίστηκε την κατάλληλη στιγμή, προτού πνιγούν οι μαθητές Του στην θάλασσα της αδυναμίας των. Παρ' ότι, όμως, Τον είδαν («ιδόντες αυτόν επί την θάλασσαν περιπατούντα»), δεν πίστεψαν ότι είναι Εκείνος, τουλάχιστον στην αρχή, αλλά αμφέβαλαν και «εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμά εστί, και από του φόβου έκραξαν.» Τόσο πολύ φοβήθηκαν.

Πως διαλύει ο Κύριος τον φόβο των; Μιλώντας των και επιβεβαιώνοντας ότι είναι Εκείνος: «Θαρσείτε, εγώ ειμι. μη φοβείσθε.» Είναι τόσο μεγάλος όμως ο φόβος των και ακόμη μεγαλύτερη η αδυναμία της πίστεώς των, ώστε ζητούν επιπλέον διευκρινίσεις, διά στόματος του Πέτρου. Ο αδύναμος αυτός Πέτρος είναι εκείνος

που, μετά από την Ανάσταση του Κυρίου και την εμφάνισή Του στην λίμνη της Γεννησαρέτ, μόλις ο Ιωάννης του είπε πως «ο Κύριός εστι», όχι μόνον δεν αμφέβαλε αλλά «διεζώσατο τον επενδύτην και έβαλεν αυτόν εις την θάλασσαν» (Ιωάν., κα' 7). Τότε, όμως, είχε πλέον στερεωθή στην πίστη του. Τώρα, ακόμη αμφιβάλλει: «Κύριε, ει συ ει, κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα.»

Ο Κύριος τον προσκαλεί: «ελθέ» και ο Πέτρος τόλμησε, παρά την αμφιβολία του, να κατέβη από το πλοίο της ασφαλείας του στην θάλασσα των κυμάτων, με προοπτική, βεβαίως, να έλθη προς τον Κύριο. Είναι μεγάλο το διακύβευμα να περπατήσει κανείς στα κύματα, αλλά πολύ ισχυρό το κίνητρο, να φτάση στον Κύριο!

Όμως, ο ενθουσιασμός του Πέτρου είναι μεγαλύτερος από την πίστη του. Γι' αυτό, «βλέπων τον άνεμον ισχυρόν, εφοβήθη και αρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων. Κύριε, σώσόν με.» Όσο ο Πέτρος ήταν προσανατολισμένος βλεμματικά και νοητικά προς τον Κύριο, προς στιγμήν τα κατάφερε. Μόλις, όμως, συνειδητοποίησε τι έκανε και κοίταξε προς τα κάτω, τότε αμέσως άρχισε να βυθίζεται.

Έτσι είναι. Η πίστη κάνει τον άνθρωπο να τολμά το ακατόρθωτο και να τα καταφέρνει, με την βοήθεια του Θεού, βεβαίως. Αντιθέτως η υπερβολική εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και η λογική μας απογοητεύει σύντομα και μας βυθίζει σε όλο και μεγαλύτερες ανασφάλειες, μας οδηγεί συχνά στην απόγνωση, και σ' αυτόν ακόμη τον θάνατο.

Ο Κύριος, όμως, δεν μας απογοητεύει ποτέ. Απλώνει το χέρι του, μας πιάνει και μας λέει, όπως και στον Πέτρο: «ολιγόπιστε, εις τι edίστασας;» Γνώριζες ότι εγώ θα σε έπιανα, δεν θα σε άφηνα να πνιγής. Μα, θα μου πήτε: Πως το γνωρίζομε ότι ο Κύριος θα μας πιάση; Το γνωρίζομε από τους Αγίους μας. Και αυτοί άνθρωποι ήσαν, όπως και εμείς. Έγιναν άγιοι, διά της πίστεως και της θείας ενδυναμώσεως, όπως αναφέρει και το αποστολικό ανάγνωσμα που αναγιγνώσκεται στις Εκκλησίες μας στην μνήμη των Αγίων Πάντων αλλά και γενικώς στην μνήμη Αγίων: «...διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας(ανέτρεψαν βασίλεια), έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, (...) ετυμπανίσθησαν, επρίσθησαν (=πριονίστηκαν), επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, (...) εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταίς οπαίς της γης» (Εβρ., ια' 33-38).

Πως τα κατάφεραν, αλήθεια, όλα αυτά, εάν όχι με την δύναμη της πίστεως; Ανθρωπίνως είναι αδύνατον να υποφέρη και να αντέξη κανείς τόσα μαρτύρια. Το κλειδί, επομένως, είναι να αφεθή κανείς στα κύματα, όχι των βιοτικών του μεριμνών, αλλά στα κύματα του ελέους του Κυρίου, με πίστη και ελπίδα, ότι Εκείνος θα τον ασφαλίση. Πράγματι, μόλις ο Κύριος ανεβαίνει στο κλυδωνιζόμενο

από την τρικυμία και τους ανέμους πλοίο της ζωής μας, αμέσως ο άνεμος κοπάζει και τα κύματα ηρεμούν: «εμβάντων αυτών (των μαθητών μαζί με τον Κύριο) εις το πλοίον εκόπασεν ο άνεμος». Με τον Κύριο οδηγό, πλέον, φτάνει κανείς με ασφάλεια στον προορισμό του: «και διαπεράσαντες ήλθον εις την γην Γεννησαρέτ».

Εν τέλει, μόνη ελπίδα να αγκυροβολήσωμε σε απάνεμο λιμάνι είναι ο Χριστός μας. Με τις δικές μας δυνάμεις, αποκλειστικά, τα κάνομε θάλασσα, το λιγότερο!

Κοντολογίς, με την λογική δεν βαδίζει κανείς πάνω στα κύματα, με την πίστη, όμως, ναι! Στην επιστήμη των Μαθηματικών, για να επιβεβαιωθούν οι λογικές προτάσεις, απαιτούνται προϋποθέσεις και συνθήκες ασφαλείς και βέβαιες, που, εάν ανατραπούν, ανατρέπονται αμέσως τα δεδομένα. Ωστόσο, για να επιβεβαιωθή η πίστη, χρειάζεται η «αβέβαιη» ελπίδα, εφ' όσον η πίστη είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος μη βλεπομένων».

Σύμφωνα, λοιπόν, με τα μαθηματικά του Θεού, αυτές τις δύο αβέβαιες προϋποθέσεις, την πίστη στον Αναστάντα Κύριό μας και την ελπίδα για την κοινή μας συνανάσταση στην τελική των πάντων κρίση (Θεσ. δ' 16-18), αυτές και μόνον αυτές έχουμε οι πιστοί Χριστιανοί «ως άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν...» (Εβρ. στ', 18-19). Πρόσθετη απόδειξη για την «ζώσα» αυτήν ελπίδα μας έχουμε τους Αγίους μας και τα ζωντανά των λείψανα που συνεχίζουν, με την Χάρη του Θεού, να ενεργούν θαυματουργικά ακόμη και μετά από τον θάνατό των!

Χρειαζόμαστε και άλλες αποδείξεις, για να κατέβωμε από το πλοίο μας και να βαδίσωμε και εμείς πάνω στα κύματα, ώστε να έλθωμε προς τον Χριστό; Τι και εάν ολιγοψυχήσωμε και χάσωμε τα βήματά μας; Εκείνος θα μας πιάση και θα μας στήση και πάλι ορθούς, για να συνεχίσωμε την πορεία μας, με τελικό στόχο την συνάντησή μας μαζί Του στην αιώνια Βασιλεία Του, «ένθα η απέραντος ηδονή των καθορώντων του προσώπου (Του) το κάλλος το άρρητον» (ευχαριστήριος ευχή μετά από την θεία μετάληψη). Αμήν. Γένοιτο!

Πηγή: pemptousia.gr